

platně přiznán, nýbrž že zajišťovací účel trvá i po pravoplatném žalobci příznivém ukončení odpůřčího sporu až do doby, kdy odpůřčí nárok věřitelův bude splněn buď tím, že odpůrce odporovatelův uspokojí pohledávku, která přísluší odporujícímu věřiteli proti dlužníkovi (viz § 17, pokud se týče 18 odp. ř.) buď tím, že si věřitel sám uspokojení svého nároku vymůže podle § 13 (14) odp. ř. Rozhodující bude povaha pohledávky věřitelovy. V souzeném případě jde o pohledávku žalované proti Josefu K-ovi na výživném za dobu od 10. května 1928 do 30. června 1930 v částce 2.557 Kč s 5%ními úroky od 13. července 1930 a, počínajíc 1. červencem 1930, v částce měsíčních 100 Kč. Za tohoto stavu věci nebyl by odpůřčí nárok žalované splněn tím, že žalobce složil dne 29. dubna 1931 u okresního soudu pro ni částku 11.988 Kč 15 h, kterou prý je zaplacená splatná částka její pohledávky s příslušenstvím a alimenty, příslušející jí od 1. července 1930 do 1. srpna 1931, neboť žalovaná může to, co odporovatelným jednáním z jmění dlužníkovy bylo zcizeno, pro sebe požadovati i pokud toho jest třeba k uspokojení její pohledávky na alimentech budoucně splatných. Knihovni poznámka odpůřčí žaloby slouží tudíž zajištění této části nároku žalované a nemůže proto žalobce na ní vynutiti souhlas k jejímu vymazu. Námitky dovolatelovy, které uplatňoval již v odvolání, že žalovaná vzhledem k § 372 ex. ř. může žádati zajištění výživného do budoucnosti jen do jednoho roku a že žalovaný splnil odpůřčí nárok tím, že nemovitosti, jichž prodeji žalovaná odporovala, již svému otci zase vrátil, vyvrátil případně již odvolací soud, na jehož správné důvody se dovolatel poukazuje.

Čís. 13953.

Zákon ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n., o dočasných opatřeních v exekčním a konkursním řízení proti zemědělcům.

Slova »smluvených pravidelných kapitálových splátek« v § 3 písm. g) zák., týkají se jen těchto splátek, nikoliv též úroků.

Ustanovení § 3 písm. g) zák. vztahuje se na anuity a úroky, jichž splatnost nastala po 9. květnu 1933, bez ohledu na to, zda jde o smluvené anuity a úroky.

Útraty sporu a exekuce jsou příslušenstvím vymáhané pohledávky, sdílejí osud pohledávky a nezáleží na tom, kdy vznikly, zda před či po 9. květnu 1933, a platí proto o nich ustanovení § 3 písm. f) zákona. Nelze-li pokračovati v exekuci pro pohledávku samou, nelze v ní pokračovati ani pro útraty sporu a exekuce, třebaže povstaly po 9. květnu 1933.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1934, R I 1203/34.)

V exekuci pro 10.000 Kč s přísl. vyhověl soud první stolice návrhu dlužníků na odklad dražebního řízení na dobu až po 31. prosinci 1934 jen potud, že odložil dražbu pokud šlo o vymáhání jistiny 10.000 Kč, zamítl však návrh, pokud šlo o vydobytí 6% úroků ode dne 9. května

1933 do 30. června 1934, útrat sporu a útrat exekučních. Rekursní soud vyhověl rekursu dlužníků a odložil dražbu i ohledně 6% úroků od 9. května 1933 do 30. června 1934, útrat sporu a útrat exekučních. Důvody: Jde o otázku, zde se ustanovení § 1 zák. ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n. vztahuje v souzeném případě i na 6% úroky z vymáhané jistiny 10.000 Kč od 9. května 1933 do 30. června 1934 a na útraty vzniklé po 9. květnu 1933, čili nic. Otázku jest podle názoru rekursního soudu zodpovědět kladně. Podle § 3 cit. zák. písm. g) neplatí ustanovení § 1 zákona o vymáhání smluvených pravidelných kapitálových splátek, nepřesahujících ročně 2% původní jistiny, anuit a úroků, pokud se tyto kapitálové splátky, anuity a úroky staly splatnými po 9. květnu 1933. Podle názoru rekursního soudu týká se toto ustanovení případů, kde byly smlouveny pravidelné kapitálové splátky, dále kde byly smlouveny pravidelné anuity a kde byly smlouveny pravidelné splátky na úrocích, o který případ však v souzeném případě nejde, neboť to nebylo vymáhající stranou ani tvrzeno. V exekuci, o kterou jde, vymáhá se kapitál 10.000 Kč s 6% úroky již od 2. října 1930 jdoucími. To nejsou tedy smluvené pravidelné splátky úrokové, nýbrž jde o úroky z vymáhané pohledávky již od 2. října 1930, tedy o příslušenství, které sdílí osud vymáhané pohledávky právě tak, jako útraty, třebaže jde o útraty vzniklé po 9. květnu 1933, poněvadž i ty jsou příslušenstvím vymáhané pohledávky, která podle § 3 písm. f) cit. zákona vzhledem k tomu, že vznikla před 9. květnem 1933, požívá i se svým příslušenstvím ochrany podle § 1 cit. zák. Pro opačný názor není v zákoně opory. Naopak by názor prvního soudu vedl k tomu, že by již za sebe kratší dobu mohl vymáhající věřitel navrhnouti pokračování v exekuci pro 6% úroky jdoucí od 1. července 1934 v tom případě, že by dlužníci úroky do 30. června 1934 jdoucí i útraty po 9. květnu 1933 vzniklé zaplatili, aby docílili odklad dražebního řízení, čímž by dlužníkům vznikaly zbytečné útraty, což zajisté by odporovalo intencím zákona.

Nejvyšší soud změnil k dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky usnesení obou nižších soudů v ten rozum, že povolil odklad dražby do 31. prosince 1934, pokud jde o vymáhání kapitálu 10.000 Kč s 6%ními úroky od 2. října 1930 do 9. května 1933 a útrat sporu a útrat exekučních, kdežto ohledně 6%ních úroků po 9. květnu 1933 návrh dlužníků na odklad dražby zamítl.

Důvody:

Rekursní soud vykládá ustanovení § 3 písm. g) zákona čís. 33/34 sb. z. a n. nesprávně, neboť z doslovu tohoto zákonného ustanovení jest zřejmo, že slova »smluvených pravidelných kapitálových splátek...« týkají se jen těchto splátek, nikoliv též úroků, o nichž zákon nikde neustanovuje, že to musí býti »úroky smluvené, pravidelné«, jak se nesprávně rekursní soud domnívá. Ani ze zprávy ústavně-právního a národohospodářského výboru k zákonu tisk. čís. 1222 senátu neplyne, že se ustanovení § 3 písm. g) zák. týká těch případů, kde byly smlouveny

kapitálové splátky, a kde byly smlouveny anuity a úroky, nýbrž ze zprávy té jest zřejmo, že posl. sněmovna vložila do § 3 ustanovení pod písm. g) obdobné původnímu vládnímu ustanovení s tím obmezením, že se vztahuje na anuity a úroky, jichž splatnost vznikla po 9. květnu 1933, tedy bez ohledu na to, zda jde o smlouvené anuity a úroky, poněvadž bylo v intencích zákona, aby se na závazky vzniklé po 9. květnu 1933 odklad exekucí nevztahoval. Podle názoru rekursního soudu nemohl by žádný věřitel zákonné úroky proti dlužníku zemědělci před 31. prosincem 1934 vymáhati bez ohledu na to, zda se úroky staly splatnými po 9. květnu 1933 či před tímto dnem, a ustanovení § 3 písm. g) cit. zákona bylo by ohledně úroků a anuit bez významu. Po té stránce nelze tedy dovolacímu rekursu odepřít úspěch. Pokud jde o útraty sporu a exekuce jsou příslušenstvím vymáhané pohledávky (§ 65 j. n.), sdílejí osud pohledávky a nezáleží na tom, kdy vznikly, zda před či po 9. květnu 1933, a platí proto o nich ustanovení § 3 písm. f) zákona. Důsledek toho jest, že, nelze-li pokračovati v exekuci pro pohledávku samu, nelze v ní pokračovati ani pro útraty sporu a exekuce, třeba povstaly po 9. květnu 1933, a bylo proto v této části napadené usnesení ponechat v platnosti.

Čís. 13954.

V konkursu pozůstalosti jest členům rodiny zůstavitele, kteří s ním žili až do jeho smrti ve společné domácnosti, ponechati v domě patřícím do konkursní podstaty, nezbytné obytné místnosti.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1934, R II 518/34.)

K o n k u r s n í k o m i s a ř ponechal v konkursní věci pozůstalosti po inž. Viktoru O-ovi pozůstalé vdově a dceři byt o 5 pokojích a příslušenství bezplatně do 1. listopadu 1934. D ů v o d y: Jelikož vdova a dcera jsou příslušníky rodiny úpadce, zastupovaného po jeho smrti pozůstalostí, neshledává se rozhodným, zda má vdova po manželu dědické nároky čili nic a přiznán byl nárok na bezplatné bydlení přes to, že žadatelky jsou prý vyděděné. R e k u r s n í s o u d nevyhověl žádosti o bezplatné ponechání bytu do 1. listopadu 1934. D ů v o d y: Bylo uvážiti, že úpadcem není Ing. Viktor O., nýbrž jeho pozůstalost. Následkem toho pozůstalá vdova nemůže z § 6 konk. ř. odvozovati pro sebe práva. § 6 konk. ř. předpokládá, že úpadce v době prohlášení konkursu bydlel v domě, který náleží do konkursní podstaty, kteréžto podmínky v souzeném případě vůbec není, a předpokládá dále, že za stejných podmínek lze přenechati volný byt i členům rodiny úpadcovy. Ježto však úpadkyní jest pozůstalost, nelze pojmově přiznati Anně O-ové stejné právo, jaké by jí snad příslušelo, kdyby úpadcem byl její manžel, zesnulý ing. O. Pro obdobné použití § 6 k. ř. není místa, poněvadž jde o výjimečné ustanovení.